

[Ebbe Carlsen]

kater ville sætte pris på, at man havde fremsat det i en sådan form.

Justitsministeriet synes da også i bemærkningerne til dette punkt at ytre en vis tvivl om, hvorvidt man nu også i forslaget har givet bestemmelsen det rette indhold.

Til § 750 under kapitel 68: Afhøringer. Det er vel her et spørgsmål, om ikke bestemmelsen om bødestraf burde henvises til politivædtægten eller straffeloven. Den synes i hvert tilfælde ikke at høre hjemme i retsplejeloven.

Til § 755, stk. 3. Det må da vist være en lapsus, når der tales om slagsmål, hvori flere har været indblandet. Hvis ikke, vil jeg da gerne anmode justitsministeren om at definere et slagsmål, hvori kun en enkelt har været indblandet. I øvrigt er vi i samme paragraf, samme stykke, utilfredse med eftersætningen, »... og som kan mistænkes for strafbar deltagelse«, da man herved har vendt bevisbyrden om, således at det i forhold til den gamle bestemmelse nu påhviler politiet bagefter at godtgøre, at anholdelse under opløb eller slagsmål har være berettiget. Den gamle formulering, hvorefter politiet under opløb kan anholde enhver, der ikke straks formår at rense sig for mistanke om strafbar deltagelse, vil efter vor opfattelse være at foretrække. De gamle lovgivere har indset, at i ekstraordinære situationer skal der handles og handles hurtigt. Der er ikke tid for politiet til at udøve velovervejede skøn, og den pøbel, som altid er til stede, når der er ballade i gaden, vil, hvis forslaget gennemføres, få en urimeelig fordel i de tilfælde, hvor det ved en efterfølgende betragtning viser sig, at den enkelte politimand har skønnet forkert. I bemærkningerne til lovforslaget gives der i øvrigt ikke nogen begrundelse for ændringen. Der står kun, at den nugældende regel ikke bør opretholdes. Hvorfor dette knæfald for gaden parlament, hr. justitsminister?

Endelig har jeg nogle bemærkninger til § 762, men det vil vist føre for vidt at komme ind på dem her, så jeg foretrækker at gemme dem til udvalgsbehandlingen.

Ebba Strange (SF):

Hver gang vi har behandlet dette forslag her i folketinget – og det er, som det er sagt tidligere, nu fjerde gang – har det været fulgt af nogle bemærkninger af dels den tidligere,

dels den nuværende justitsminister og af de skiftende socialdemokratiske ordførere om, at problemet med dette forslag er at finde balancen mellem på den ene side hensynet til samfundets og statens sikkerhed og på den anden side hensynet til den enkelte borgers sikkerhed, og hver gang har vi fået at vide, at nu tror man, at balancen er fundet.

Justitsministeren og den socialdemokratiske ordfører mener altså også i dag, at man nu har fundet balancepunktet, til trods for at den nye justitsminister dog har forrykket balancepunktet en smule, og det skal han ikke have utak for fra socialistisk folkepartis side. Vi synes, det er et positivt træk, at det, der tidligere hed, at man under alle omstændigheder kunne afvise en forsvarer, når det drejede sig om overtrædelse af straffelovens kap. 12 og 13, nu er blevet til »undtagelsesvis«. Alligevel kan socialistisk folkeparti ikke støtte § 733, og det er, fordi vi anser, at det altid er den enkelte, der kommer i klemme over for et så magtfuldt system, som det danske retssystem er.

Vi har tidligere haft denne drøftelse om forholdet mellem statens sikkerhed og den enkeltes sikkerhed, senest i forbindelse med diskussionen om mexikaneren Martinez her i salen. Vi vil derfor fortsætte med at arbejde for at få retsplejeloven ændret, således at den bliver et instrument til sikring af den enkelte borgers uafviselige rettigheder over for et magtfuldt system.

Martinezsagen kan for så vidt også godt tages som udgangspunkt ved vurderingen af de sager, der ligger i dette lovforslag. Vi har set det i Vesttyskland, og vi vil givet også komme til at se i Danmark, at visse advokater i højere grad end andre er villige til at påtage sig sager, der ligger på grænsen af det, der hører ind under kap. 12 og 13 i straffeloven.

Disse advokater, af hvem der kræves mod og dygtighed, vil naturligvis føle sig mere udsatte, når de ved, at de kan blive frataget deres beføjelser netop på disse områder, fordi det vil kunne stille dem i unåde hos statsmagten, at de forsvarer de mennesker, som de forsvarer. Vi ser det i Vesttyskland i disse dage. Jeg skal ikke tage stilling til den vesttyske retsproces, men jeg skal bare nævne det som et eksempel på, hvor snublende nær man kommer en meget problematisk situation netop for de advokater.